

Sygn. akt IV KO 56/21

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **J.F.**, oskarżonego z art. 226 § 1 k.k. i innych po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 czerwca 2021 r., wystąpienia Sądu Rejonowego w K., IX Wydział Karny
o przekazanie sprawy IX K (...) do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R.

UZASADNIENIE

W dniu 2 lutego 2021 r. do Sądu Rejonowego w K. wpłynął akt oskarżenia przeciwko J. F. oskarżonemu o przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 231a k.k. i art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w których jako pokrzywdzony występuje D. P. – asesor sądowy wykonujący swoje obowiązki w I Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego w K.

Sąd Rejonowy w K. w postanowieniu z dnia 8 kwietnia 2021 r., wydanym w sprawie IX K (...), wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie tej sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. Uzasadniając swój wniosek Sąd Rejonowy w K. stwierdził, że zachodzi okoliczność wpływająca na swobodę orzekania lub stwarzająca przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy w sposób obiektywny. Przedmiotowe postępowanie dotyczy bowiem znieważenia asesora Sądu Rejonowego w K., wobec którego oskarżony kierował zarzuty wykonywania przez niego czynności dla „zorganizowanej grupy przestępczej”, „wypełniania zachcianek swych przełożonych”. Twierdził również, że w Sądzie Rejonowym w K. działa „grupa

przestępcza”, „mafia sądownicza”. Tym samym jego twierdzenia nie ograniczały się do osoby wymienionego asesora. Sąd stwierdził, że J.F. także wcześniej kierował wobec sędziów Sądu Rejonowego w K. tego typu oskarżenia, sam również składał zawiadomienia o popełnieniu przez nich przestępstw. Dlatego rozpoznania tej sprawy przez sędziów Sądu Rejonowego w K. mogłoby być sprzeczne z zasadą, zgodnie z którą nikt nie powinien być sędzią we własnej sprawie (*nemo iudex in sua causa*).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w K. jest zasadny. Nie tylko fakt, że jako pokrzywdzony w sprawie IX K (...) występuje asesor Sądu Rejonowego w K., ale także charakter formułowanych wobec niego zarzutów mających być przedmiotem oceny w tej sprawie świadczy o tym, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga przekazania tej sprawy innemu równorzędnemu sądowi w trybie art. 37 k.p.k.

Przemawia za tym przede wszystkim społeczny odbiór rozpoznania przedmiotowej sprawy przez ten sam Sąd, w którym pracuje osoba pokrzywdzona czynami zarzucanymi J.F. Postronni obserwatorzy mogliby bowiem powziąć wątpliwość co do bezstronności sądu. Przekazanie sprawy innemu równorzędnemu sądowi nie przesądza zasadności takich wątpliwości, ale ich wystąpienie samo w sobie jest niekorzystne dla dobra wymiaru sprawiedliwości. Mając przy tym na uwadze charakter podnoszonych wobec pokrzywdzonego pomówień, dotyczących także innych sędziów pracujących w Sądzie Rejonowym w K., opisana sytuacja procesowa mogłaby być postrzegana w opinii publicznej jako orzekanie przez sąd właściwy we własnej sprawie.

Takie stanowisko znajduje oparcie w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczącym wniosków złożonych na podstawie art. 37 k.p.k. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 2020 r., IV KO 159/19; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2020 r., IV KO 14/19). Przesądza to o zasadności złożonego wniosku w przedmiocie przekazania sprawy innemu równorzędnemu Sądowi.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

